

Schaduw over Twin Maples

Schaduw over Twin Maples

Stephan Swertvaegher

Thriller

2025

Beefcake Publishing

Proloog

Venezuela, 1996.

De Orinoco-rivier had hen als een kompas geleid. Een bruine slang die zich door het groene woud kronkelde en voor vele inheemse stammen een levensader was. De rivier trok hen dieper de wildernis in, tot ze na talloze bochten het beschreven oriëntatiepunt zagen: twee onbegroeide hellingen waar de schepen tussendoor moesten. De zijrivier bevond zich links. Taylor gaf het bevel om met hun twee platbodems de ondiepe zijtak op te varen, toen die in het zicht kwam. Hier verliet de expeditie van acht man de vertrouwde omgeving en begaf zich in onbekend gebied.

Taylor, avonturier en ecooloog, kende geen scrupules en eiste het uiterste van zijn team. Hij was altijd waakzaam en inspecteerde de wapens dagelijks nauwgezet. Onophoudelijk snauwde hij bevelen. Zijn wil was wet en hij liet dat ook blijken. Behalve Taylor en de explosievenexpert David O'Brien, waren de overige inheemse expeditieleden Spaanstalig. De gids Carlos sprak Engels op een aanvaardbaar niveau, waardoor hij automatisch de rol van tolk kreeg.

Niet alleen de tropische hitte, maar ook dichte begroeiing en wilde dieren vormden een constante uitdaging. Een jaguar volgde hen een tijdje langs de oever, maar een kogel uit O'Briens karabijn deed hem van gedachten veranderen. De twee platbodems vorderden gestaag en legden bijna honderd kilometer af.

Javier, de jonge helper, was het eerste slachtoffer van de meedogenloze jungle. Een mysterieuze ziekte veroorzaakte hoge koorts en putte zijn lichaam in slechts enkele dagen volledig uit. Kreunend riep hij voortdurend om God en de Heilige Maagd Maria, tot Taylor met een welgemikt schot tussen zijn ogen een einde maakte aan Javiers lijden. Daarna werd zijn lichaam in het water gedumpt. Zwijgzaam zetten de overgebleven expeditieleden hun tocht verder.

Net voor de waterval moesten ze de rivier vaarwel zeggen om de rest van hun tocht over land aan te vangen. Er werden strategieën besproken en bevelen gesnauwd. Terwijl de twee platbodems werden

uitgeladen, maakte een misstap abrupt een einde aan het leven van een helper. De enorme Orinoco-krocodil had slechts twee seconden nodig om op te duiken en hem aan zijn been onder water te sleuren. De man kreeg zelfs de tijd niet om te gillen. Het materiaal werd snel aan land gebracht en verdeeld over de vier overgebleven Venezolanen. Met een geladen spanning in de lucht vervolgden ze hun weg.

Twee weken later kwam het einddoel in zicht. Tijdens een rustpauze op een open plek in het oerwoud, besloot een spin een onderkomen te zoeken in Gonzales' broekspijp. Hoewel het gedrocht werd gedood, slaagde het erin de man ernstig te bijten. Zijn onderbeen kreeg snel een rode kleur.

Pedro, een lid van de expeditie, verzorgde de man. Met zijn mes sneed hij een diep kruis op de plek van de beet en liet de wonde een halve minuut hevig bloeden, om op die manier het gif te verwijderen. Vervolgens ontsmette hij de snede en naaide die zonder verdoving dicht. Gonzales onderging lijdzaam de primitieve ingreep en gaf geen krimp. Met een verband om het verzorgde onderbeen gewikkeld, werkte Pedro alles af.

Onder druk van Taylor en tegen de zin van O'Brien, vervolgde de expeditie haar afmattende tocht. Gonzales kreeg de lichtste last en liep achteraan. Carlos zei dat Gonzales er wat pijn aan zou overhouden, maar dat hij hoopte dat de wonde snel zou genezen. De Heilige Maagd Maria zou hem daarbij helpen.

De volgende dag begon de wonde te ontsteken. Soms had Gonzales een achterstand, maar hij voegde zich bij de rest van de groep als ze werden vertraagd door dikke vegetatie. Het branderige gevoel in zijn been verbeet hij zo goed en zo kwaad als mogelijk. Achterblijven zou zijn doodsvonnissen betekenen. Taylor hield strak vast aan het doel van de expeditie en zou hem zonder aarzelen achterlaten. De herinnering aan het lot van Javier zat nog vers in zijn geheugen.

Aan het eind van de dag toonde de plantengroei dat ze eindelijk het einddoel hadden bereikt. De heuvel en de uitnodigende ingang van een spelonk bevonden zich vlakbij: de bewuste grot waar Taylor naar op zoek was. Hij keek bedenkelijk naar Gonzales' paars gezwollen been dat er verschrikkelijk uitzag. Toen iedereen zijn last had afgegooid, riep hij Carlos bij zich.

‘Maak een groot vuur dat dag en nacht moet blijven branden. Wilde dieren houden we zo op afstand. Stel de tenten op rondom het vuur. Neem dan de EHBO-koffer en verzorg Gonzales’ been. Aan het werk!’

Carlos schreeuwde de bevelen naar de anderen, die onmiddellijk aan de slag gingen.

David O’Brien staarde met open mond naar de vegetatie. ‘Planten met vierkante, blauwe bladeren? En wat zijn die lianen ginds op de grond? Ze lijken te bewegen.’

‘Precies zoals beschreven,’ mompelde Taylor. ‘Alle plantengroei in de onmiddellijke omgeving lijkt gemuteerd, maar toch gedijen ze hier. Misschien is dit al honderden jaren bezig en hebben de planten zich aangepast.’

‘Je wist hiervan?’ vroeg O’Brien stomverbaasd.

‘De lianen zijn wurgplanten,’ antwoordde de ecooloog. ‘Kom niet te dicht.’

Als om Taylors woorden kracht bij te zetten, hoorden ze een luide gil, gevolgd door een reeks Spaanse krachttermen. Aan de rand van de open plek had een kronkelende liaan zich rond een drager gewikkeld en sleurde hem de jungle in, als een opgehaalde vis aan een haak. De verbijsterde groep hoorde machteloos de jammerlijke kreten van iemand in doodsstrijd. De kreten gingen over in een wanhopig gekerm dat eindigde in een laatste, zwakke zucht. Daarna werd het stil.

‘Die is er geweest,’ zei Taylor. ‘Exit José. We zijn nog met vijf, als we Gonzales meerekenen. Een harde les voor de anderen. Het is zonde dat we weer iemand verliezen, want we kunnen ieder paar handen goed gebruiken.’ Hij wendde zich tot Carlos die een eindje verder stond en riep: ‘Volg hem niet of jullie ondergaan hetzelfde lot. Vertaal het maar voor de anderen.’

‘Je gaat er wel heel luchtig overheen,’ merkte een verontwaardigde O’Brien op.

‘Ik zal een kaarsje branden om zijn zieltje te redden. Het hele Amazonegebied is vijandig.’

‘Niemand wist dat we met zoiets geconfronteerd zouden worden. Waarom lichtte je ons niet in?’

Taylor sprak zachter. ‘Hij wist heel goed waar hij aan begon. Hij is hier opgegroeid en kent de Amazone. Iedereen weet dat we geen be-

zoekje brengen aan een amusementspark. Heb je Gonzales' been bekeken? Ik geef geen cent voor zijn leven.'

De ecooloog wendde zich tot de twee Venezolanen. 'Er valt niets meer te zien. Terug aan het werk. Carlos, jij zorgt dat we voortdurend drinkwater hebben. Vang de regen op, filter hem en kook hem. In een regenwoud is er altijd water. En let op voor die planten.'

O'Brien keek zenuwachtig om zich heen. 'Dit is ronduit griezelig. De omgeving doet denken aan een scène uit een griezelfilm. Zelfs de typische geluiden van de levendige jungle zijn verstomd.'

'Misschien durft geen enkel levend wezen dichterbij komen. Maar ik neem geen risico. Het vuur moet blijven branden.'

'Wat zegt de inheemse bevolking? Wordt het niet tijd dat ik wat meer info krijg?'

Taylor knikte. 'Dit is de Yara'ma Tepui. In het plaatselijke dialect betekent Yara'ma heilige plek. Spirituele plek, zo je wil. Tepui is de berg of de heuvel. Of grote rots.'

'Heilige berg. Iets religieus dus?'

'Ja, ze associeerden de plaats met een verblijfplaats voor de goden. Ze gingen de grot binnen en brachten offers. Deze planten met hun ongebruikelijke vormen, werden door de lokale sjamanen beschouwd als de fysieke manifestaties van goddelijke energie. Maar op een dag was de toegang tot de grot dicht en verwaterde hun adoratie. Het is heel lang geleden.'

'Je was dus op de hoogte?' vroeg O'Brien.

'Het is een verhaal dat al vijf- of zeshonderd jaar van vader op zoon wordt doorgegeven.'

'Hoe wist je dat het hier was?'

'Puur toeval. Een sjamaan, vijftig mijlen hier vandaan, vertelde me dat een verwilderde reiziger met hoge koorts uit de wildernis kwam gestrompeld. Hij brabbelde voortdurend dezelfde woorden: Yara'ma Tepui. Ze konden hem onvoldoende helpen en na enkele dagen stierf hij. De sjamaan had hem onmiddellijk de naam Tari'Kwana gegeven. Een lid van de stam vertaalde het in het Spaans en ik kon er 'blonde onderzoeker' van maken. Mijn vermoeden werd hierdoor bevestigd.'

O'Brien fronste. 'En dat is?'

‘Tari’Kwana was mijn blonde grootvader, Alistair Taylor. De sjamaan had zijn bezittingen bewaard en overhandigde me alles. Daartussen zat een plan dat ik nu al meer dan een maand volg.’

O’Brien schrok. Dat had hij niet zien aankomen. ‘Je grootvader is hier geweest?’

‘Ja.’ Taylor ging er niet verder op in en gaf daarmee aan dat dit deel van het gesprek was afgerond. ‘Het wordt zo meteen donker. Morgen beginnen we.’

’s Avonds zaten ze zwijgend rond het kampvuur te eten. Hun maaltijd bestond uit enkele geschoten knaagdieren, geroosterd op een rudimentair spit. Daarnaast vulden bessen en noten hun dieet aan. Gonzales, onwetend over wat er zich had afgespeeld, had alleen een beetje water gedronken en verkeerde voortdurend in een koortsige, verwarde toestand. Iedereen was nog steeds onder de indruk van het incident met de wurgplant en begon te twijfelen aan de goede afloop. De flakkerende gele en oranje gloed op hun gezichten weerspiegelde hun uiteenlopende emoties. Alleen Taylor bleef vastberaden en maakte in gedachten plannen voor het vervolg. Een uur later gingen de vier mannen slapen. Ze waren helemaal uitgeput.

De volgende ochtend gingen Taylor en O’Brien, elk gewapend met een krachtige lamp en een karabijn, voorzichtig de grot binnen. De gang was ruim zodat twee personen konden probleemloos naast elkaar konden lopen. Het plafond was net hoog genoeg, maar het knagende gevoel van claustrofobie bleef onverminderd aanwezig. De ecooloog bestudeerde de zijkanten van de grot en met het licht van zijn lamp zocht hij zichtbaar naar aanwijzingen. Vijf meter diep in de gang merkten ze dat de wanden een vreemd, lichtgevend schijnsel afgaven, alsof ze bedekt waren met fluorescerend materiaal. Het licht was egaal en gaf de omgeving een onaardse gloed. Het schijnsel was zwak, maar ruim voldoende om de zichtbaarheid aanvaardbaar te maken. Ze schakelden de lampen uit, voornamelijk om de batterijen te sparen. Tien meter verder stuitten ze op een muur die de gang abrupt afsloot. Het materiaal bestond uit een soort substantie, met een vreemde, bijna etherische kleur en op het eerste gezicht een buitengewone hardheid.

Ondanks O'Briens uitgebreide materialenkennis had hij zoiets nog nooit gezien. 'Hier stuiten we op de afsluiting van de rest van de grot. Is er een reden waarom de gang werd geblokkeerd?'

'Geen idee,' antwoordde de ecoloog die zijn hoofd schudde. 'Volgens wat de sjamaan me vertelde, was de toegang tot de grot op een dag gewoon dicht.'

'Zomaar? Of met reden?' mijmerde O'Brien. 'En wie heeft die vreemde afsluiting gezet?'

'Ze geeft een onbestemde, ietwat zoete geur af,' zei Taylor terwijl hij er zijn neus tegen duwde. Hij klopte met zijn vuist op het oppervlak. 'Het wordt een hele klus om er een gat in te boren.'

'Ik heb een idee,' antwoordde O'Brien, terwijl hij met zijn afgetrapte laars over de vloer wreef. 'Maar wat hoop je hier eigenlijk te vinden? Een paar ton goud? Heb je El Dorado ontdekt?'

'El Dorado, ja, maar dan figuurlijk. Als we eenmaal binnen zijn, zal je het zelf zien. Het is veel meer dan dat.' Taylor keek omhoog. 'Kijk hier eens. Op regelmatige plaatsen zijn er tekeningen op de wanden en het plafond aangebracht. Zie je iets wat je opvalt?'

'Ja, ik had er al op gelet.' O'Brien knipte zijn lamp weer aan en belichtte een specifieke figuur boven hen. 'Veel van deze tekeningen doen sterk denken aan de Moai-beelden van het Paaseiland.'

'En hiermee wordt het mysterie alleen maar groter,' zei Taylor peinzend, 'want het Paaseiland ligt ongeveer tweeduizend zeemijlen van de kust van Chili. Dat is al een flink eind en vanaf deze plaats nog veel verder.'

O'Brien zei niets meer, maar kraste hard met de punt van zijn dolk op het materiaal waarmee de gang was afgesloten. Er viel zelfs geen kruimeltje op de grond. 'Het materiaal is zo hard als diamant. Ik zal moeten overschakelen naar plan B.'

'Licht eens bij... daar, de steen in de hoek.'

David richtte zijn lamp op een stuk rots dat op een zwerfkei leek. Met zwarte verf was een ovale vorm getekend waarin enkele tekens stonden. Het geheel leek op een cartouche met de naam van een farao. Alleen waren de tekens geen hiëroglfen, maar letters uit het Latijnse alfabet.

David keek op. 'ALTA?'

‘Alistair Taylor, mijn grootvader,’ verduidelijkte de ecooloog. ‘Hij wist hoe je duurzame zwarte verf kon maken met houtskool en hars, perfect om boodschappen in de jungle achter te laten.’

‘Het bewijst dat je grootvader hier daadwerkelijk is geweest.’ O’Brien draaide de steen om en belichtte alle zijden. ‘Er staat verder niets op.’

‘Deze muur was voor mijn grootvader het einde van de rit,’ mijmerde Taylor. ‘Ik vraag me af wat er gebeurd is.’ Hij keek O’Brien aan. ‘Je zei dat je een plan B had?’

‘De grond is verhard met stenen en aangestampde aarde, niet zo massief als die vreemde muur.’

‘Je wil onder het obstakel door?’ vroeg Taylor.

‘Is dat zo’n gek idee?’

‘En van opzij?’

‘De zijwanden en het plafond bestaat uit pure rots. Ik heb het gevoel dat ik eerder de heuvel zal opblazen dan dat ik dit vreemde materiaal een krasje kan bezorgen. De lading moet precies gedoseerd worden, want als de gang instort zijn we nog verder van huis.’

Taylor haalde zijn schouders op. ‘Jij bent de specialist.’

De volgende dag werden de taken verdeeld. O’Brien merkte dat de vreemde muur dieper ging dan de verharde grond en kwam een halfuur later terug uit de grot. Na overleg gaf Taylor het bevel om beurtelings te graven, zichzelf met Carlos en O’Brien met de overgebleven helper.

‘Enig idee hoe diep die muur in de grond zit?’ vroeg de ecooloog.

‘Ik hoop niet meer dan vijf voet, anders hebben we een probleem.’

‘Een dynamietstaaf?’

‘Ja, maar we moeten opletten voor instortingen. Opzij en langs boven lukt niet. De heuvel is te breed en te hoog.’

‘Oké, laten we beginnen. We zien wel hoe het loopt.’

In de broeierige atmosfeer vorderden ze langzaam. Tegen de avond was de put bijna een meter diep en konden ze de onderste rand van de muur zien. O’Brien stuurde zijn uitgeputte helper weg en beval hem zijn slaapplek op te zoeken. Enkele minuten later werd vanuit zijn ooghoek zijn aandacht getrokken door een beweging.

‘Gelukt?’ vroeg Taylor.

‘Geen domme vragen stellen. Natuurlijk is het gelukt.’ Er volgde een hoestbui. O’Brien dronk wat lauw water uit een drinkbus. ‘We hebben het onderste van de muur bereikt. De rest is voor morgen. Het is al laat en we zijn allemaal kapot.’

Taylor keek in de put. ‘Zowat een yard diep. Wat is het plan?’

‘Dynamiet onder de wand. Ik probeer een gat te forceren naar de andere kant. Ik weet alleen niet hoe dik die muur is. Leeft Gonzales nog?’

‘Koorts, want de wonde is ontstoken en ik zie het begin van koudvuur. Ik denk niet dat hij het haalt. Ik laat hem liggen in de tent van de Venezolanen, want ik kan zijn gekreun niet meer aanhoren.’

‘Heb je ook maar een greintje medeleven?’

Taylor schudde zijn hoofd. ‘Nee.’ Hij wachtte even. ‘Normaal zou Gonzales’ been geamputeerd moeten worden. Hier is hij een vogel voor de kat, want het is al te ver gevorderd.’

‘Wat doen we als hij sterft?’

‘Mogelijk haalt hij de ochtend niet,’ antwoordde Taylor. ‘We geven hem als tussendoortje aan de lianenplanten, dan zijn die ook tevreden met een brok vers vlees. We zijn dan gelijk van hem af.’

‘Je bent een monster.’

Taylor toonde een hatelijke grijns. ‘Verkeerd. Ik ben een pragmaticus.’

Op vijf plaatsen onder het obstakel hadden O’Brien en zijn helper smalle gaten gemaakt. O’Brien plaatste evenveel dynamietstaven in de openingen en verbond de ontstekingsdraden met een centrale lijn. Na een laatste controle vulden ze de put tot bovenaan met puin om de explosie maximaal te richten. Enkele zware rotsblokken erbovenop gaven extra gewicht.

O’Brien rolde de hoofdlijn af tot op een veilige afstand en riep dat iedereen dekking moest zoeken. Hij sloot de batterij aan en wierp een laatste blik om zich heen. Niemand bevond zich in de directe lijn van de grotuitgang. Rondvliegende steenbrokken kunnen je immers moeiteloos onthoofden. Hij zag dat Carlos en Pedro snel een kruisteken maakten. Hij drukte op de knop.

Een dreunende explosie volgde, de grond schudde en stukken puin werden de wildernis in gekatapulteerd. Toen na een vijftal minuten de rook was opgetrokken, gingen Taylor en O'Brien de grot in en inspecteerden het resultaat. Een grote krater markeerde de plek waar het dynamiet zijn werk had gedaan. Op het eerste gezicht had de vreemde muur niet de minste schade ondervonden.

‘Alle puin is weggeblazen. Hoe diep is de put nu?’

‘De explosie knalde er iets meer uit. Ruw geschat hebben we nu een yard en een voet. In principe is het net niet genoeg om eronderdoor te kruipen.’

‘Nog een paar dynamietstaven?’

O'Brien schudde zijn hoofd. ‘Als ultiem middel dan. Ik wil eerst iets controleren.’ Hij ging op zijn buik liggen en porde met de loop van zijn karabijn in de bodem van de put. ‘De explosie heeft de aarde losgemaakt. Toch de bovenste laag. Misschien kunnen we graven.’

Taylor knikte. ‘Als we nog een voet dieper gaan, kan zelfs de kont van Carlos erdoor.’

‘Het hangt af van de dikte van die wand. Als dat spul tien inches dik is, zijn we nog niet klaar.’

O'Brien liet zich in de put zakken, hurkte en stak zijn hand onder de glanzende muur. Hij keek op naar Taylor. ‘De wand is flinterdun, misschien een tiende van een inch.’

De ecooloog knikte. ‘Het sterkt mijn vermoedens.’

‘Welke vermoedens?’

‘Die zie je aan de andere kant,’ antwoordde Taylor en liet O'Brien opnieuw met heel wat vraagtekens achter. ‘Ik ga Carlos en zijn kompaan halen. Ze kunnen de spades meebrengen.’

Het werk vorderde gestaag en een paar uur later was de put een halve meter dieper. Hoe verder ze groeven, hoe minder stenen en keien ze aantroffen, totdat ze alleen nog losse aarde hoefden weg te scheppen. Taylor had Pedro, de kleinste van de groep, bevolen onder de muur door te kruipen met de opdracht om ook aan die kant de put verder uit te diepen. Halverwege de namiddag hadden ze een kuil gegraven waar iedereen probleemloos onderdoor kon. Pedro kwam met een lijkleek gezicht terug en volgens Carlos klaagde hij over hoofdpijn. Het was duidelijk dat hij angstig was.

‘Bedorven lucht,’ zei de ecooloog nonchalant. ‘Ik stel een eerste verkenning voor. Hopelijk staan er niet nog meer wanden.’

Carlos reageerde: ‘Nee, señor. Pedro zegt verlichte gang doorloopt en hij ziet niet einde. Mogelijk is er bocht, maar dat niet zeker.’

‘Waarom wil je meteen gaan?’ vroeg O’Brien.

Taylor controleerde de meegebrachte karabijnen. ‘Ik kan niet wachten. We gaan een eindje de gang in en keren dan terug. We nemen voor de zekerheid onze lampen mee.’ Hij gaf O’Brien een karabijn en een doos extra munitie. ‘Carlos?’

‘Si.’

‘Hier, een karabijn en een magazijn met twintig patronen. Je kunt ermee omgaan?’

‘Si, señor. Een Ruger Mini-14, goed wapen.’ Om zijn kennis te bewijzen trok de gids de grendel naar achteren, klikte het magazijn vast en duwde de grendel weer naar voren. ‘Karabijn geladen nu.’

Taylor knikte goedkeurend.

‘Verwacht je iets?’ vroeg O’Brien ongerust. ‘Je gaf een Venezolaan nog nooit een wapen.’

‘Ik wil op alles voorbereid zijn. Carlos gaat eerst, dan jij. Ik sluit het rijtje af. Pedro blijft hier. Zoals ik daarnet zijn ziekelijke kop zag, zullen we aan hem niet veel hebben. Waar is hij trouwens?’

‘Hij naar buiten, señor. Ik denk kotsen.’

Taylor schudde zijn hoofd. ‘Wat een mietje. Vooruit, *vamonos*.’

De gids liet zich in de put zakken en kroop onder de wand door. Een paar seconden was er alleen wat geritsel te horen. Dan klonk zijn stem: ‘Alles goed hier. Señor O’Brien, nu jij komen.’

Op zijn beurt kroop O’Brien onder het obstakel door. Aan de andere kant keek hij in het triomferende gezicht van Carlos, die spontaan zijn hand aanbood en hem omhoogtrok. O’Brien richtte zich op en tuurde een verlichte gang in die honderden jaren niet door mensen of dieren werd betreden. Het was opmerkelijk minder warm aan deze kant van de ondoordringbare plaat. Er hing een geur van bedorven lucht. Zijn hart bonsde en een lichte euforie maakte zich van hem meester. Het figuurlijke El Dorado van de ecooloog, dacht hij. Iets waar hij heel geheimzinnig over deed. Goud en rijkdom waren het niet, wel iets helemaal anders. Maar wat?

‘Señor Taylor nu komen.’

De ecooloog wist zonder problemen door de kuil naar de andere kant te kruipen. Ondanks zijn leeftijd was zijn conditie buitengewoon goed. De helse tocht door een onherbergzaam gebied had dat ruimschoots bewezen.

‘De drukkende warmte is hier niet meer aanwezig.’

‘We zitten iets dieper in de heuvel,’ reageerde O’Brien. ‘Het is normaal. Grotten en gangen onder de grond en in een bergmassief zijn thermisch stabiel.’

‘We gaan door. Carlos voorop, ik ben de laatste. Let op waar je je voeten zet.’

O’Brien fronste zijn wenkbrauwen. ‘Verwacht je boobytraps?’

‘Volgens de verhalen zou er nooit iets gebeurd zijn. Ik ben gewoon voorzichtig.’

O’Brien kreeg het gevoel dat de ecooloog meer wist dan hij wilde prijsgeven en net dat maakte hem achterdochtig. Wat was er hier te vinden? Waarom bewaarde Taylor het plan angstvallig in een heuptasje en mocht niemand ernaar kijken?

Behoedzaam gingen ze op weg en hielden een langzaam tempo aan. Pedro had dat goed gezien, want na ongeveer twintig meter volgde een flauwe bocht en kwam een grotere ruimte in zicht. Aan weerszijden zagen ze ronde keien met een lange, platte steen erop, als een klein formaat hunebed. Erbovenop stonden rijk versierde stenen schalen, wat duidelijk maakte dat de platte steen als een soort primitieve tafel dienstdeed.

‘De offers die de lokale stammen brachten,’ besloot Taylor. ‘Het verhaal klopt nog altijd.’

‘De schalen zijn leeg,’ merkte O’Brien op.

‘Natuurlijk. De goden kwamen hun offers ophalen.’

De ecooloog keek rond alsof hij enkele godheden verwachtte te zien. Er was niets, alleen een drukkende stilte, soms verstoord door een kras-sende laars of een ingehouden kuch. De lichtgevende wanden wierpen een ijl schijnsel op de sinistere omgeving, waardoor de sfeer nog dreigender werd.

‘We gaan verder,’ beval Taylor kordaat. ‘Ik wil weten of het klopt.’

‘Wat klopt?’

‘Dat zien we wel.’ Taylor snoof diep. ‘De lucht ruikt minder bedorven.’

‘Gewenning,’ opperde O’Brien. ‘Een normaal fenomeen.’

‘Señor, ik bang. Ik heb vreemd gevoel.’

‘Ik betaal je niet om bang te zijn. Denk je dat ik me ontspannen voel? Vooruit!’

‘Je sprak van een eerste verkenning,’ opperde O’Brien, ‘en dan terugkeren.’

‘Mond houden en doorlopen. Ik ben nog altijd de baas.’

De sfeer was grimmiger geworden, vond O’Brien. Taylor was prikkelbaar en met de minuut zenuwachtiger. Hij was er nu zeker van: met de volledige expeditie was er meer aan de hand. Geheimen die de rest van de groep niet mocht kennen.

Het kleine groepje kwam weer in beweging en hield hetzelfde tempo aan als voorheen. De twee offertafels lieten ze achter zich. De ruimte verkleinde en ze kwamen opnieuw in een lange gang, spaarzaam verlicht door een onzichtbare, fluorescerende laag op de tunnelwanden. Alleen knisperende voetstappen doorbraken de overheersende stilte. Er kwam weer een bocht. In de verte was een schijnsel te zien, helderder, alsof ze het daglicht tegemoet gingen. Ze vertraagden hun pas en stapvoets legden ze de laatste vijftig meter af. De gang ging abrupt over in een grote ruimte die tegelijkertijd majestueus en angstaanjagend aanvoelde. Gehypnotiseerd, versteend en met open mond bleven ze alle drie staan.

Het licht leek van overal te komen, hoewel er geen directe lichtbron te zien was. Recht voor hen aanschouwden ze het uiteindelijke doel van hun helse en gevaarlijke tocht. O’Brien besepte nu wat Taylor bedoelde met zijn figuurlijke El Dorado. Het was geen macht of rijkdom, geen materialisme of hebzucht. Het ging veel verder dan dat. Het was het soort bewijs dat alle sceptici over de streep zou trekken.

‘¡Por Dios!’ Carlos kromp in elkaar, viel op zijn knieën en begon prevelend te bidden.

‘Wat is dit?’ fluisterde O’Brien. Zijn stem klonk vol ontzag en onrust. ‘Is het... is het wat ik denk dat het is?’

Taylors ogen waren gefixeerd op de onwerkelijkheid die al honderden jaren in de groene hel van het Amazonegebied wachtte om ontdekt

te worden. Zijn grootvader had het startsein gegeven. Zijn kleinzoon had het afgemaakt. Hij bleef er opmerkelijk rustig bij, draaide zijn hoofd en keek O'Brien hooghartig aan. 'Mijn grootvader had gelijk. Dit is het einddoel.'

Carlos knipperde en stamelde: '*Señor, no es el cielo*. Dit is niet hemel. Dit is *infierno*, de hel. Hier verzamelen zielen van slechte mensen. Demonen zullen komen.'

De ecooloog draaide zich om, zijn gezicht verlicht door de vreemde gloed die in de grot heerste en glimlachte voldaan. 'Dit is groter dan we ons ooit konden voorstellen.'

Plots klonk er een laag gezoem dat aanzwol tot een onheilspellend gebrom. De temperatuur in de zaal leek nog verder te dalen, alsof ze een koelcel binnengingen. Een bijna tastbare dreiging hing in de lucht.

Carlos panikeerde, hief zijn karabijn op en begon doelloos in het rond te schieten. '*¡Madre de Dios! ¿Que pasa?*'

Taylor vloekte en wilde het op een lopen zetten, maar het was te laat. Ze voelden een onzichtbare kracht die hen naar de grond trok. De ongerichte salvo's van Carlos hielden op. Hun wereld werd zwart en het laatste wat ze hoorden was hun eigen gesmoorde kreet.

De gloed doofde uit, samen met de echo's van het laatste geluid. De stilte nam het over.

In zijn tent wachtte Pedro naast het lijk van Gonzales, het vierde slachtoffer van deze waanzinnige trip door het onvoorspelbare regenwoud. De anderen waren niet teruggekeerd en ongerustheid dreef hem voorzichtig naar de grot toe. Aarzelend bleef hij bij de ingang wachten, want hij durfde niet naar binnen te gaan.

Hij riep met trillende stem: '*Señor Taylor, Señor O'Brien! Where you?*' Zijn stem weerkaatste slechts een beklemmende echo. Hij voelde paniek opkomen. '*¡Carlos! ¿Dónde estás? ¡Contéstame por favor!*'. Hij wachtte, maar hoorde alleen de drukkende stilte.

Hij keerde keer op keer terug, riep hun namen en wachtte tevergeefs op een teken van leven. Volgens Carlos had de baas gezegd om slechts een verkenning uit te voeren. Ze zouden niet lang wegblijven. Er moest iets gebeurd zijn.

De zon was al gezakt toen Pedro het opnieuw probeerde. Hij overwon zijn angst en met een bang hart ging hij voorzichtig de gang in, tot hij een paar meter voor de vreemde wand halthield. De diepe put onder de glanzende muur beangstigde hem. Hij riep opnieuw de namen, maar de griezelig verlichte grot gaf geen antwoord. Hij wachtte enkele tellen en riep opnieuw. De leegte bleef. Langzaam kreeg hij het gevoel dat hij alleen was op de wereld.

De dagen volgden elkaar op. Zijn roepen werd steeds wanhopiger, de echo's spookachtiger. Toen op de derde dag het ontbindende lijk een geur van verrotting begon te verspreiden, nam Pedro zijn intrek in Carlos' tent. De verlatenheid begon zijn geest te verscheuren. Hij had honger, maar de voorraden waren op. Uit angst voor de verstikkende lianenplanten durfde hij de jungle niet in om te jagen of om bessen en noten te zoeken. Hij had alleen het water dat het regenwoud hem leverde. Om zijn grootste honger te stillen, kauwde hij gras en slikte het door, maar dat was onvoldoende.

Een week later begon Pedro hysterisch te lachen. Er was niemand die het hoorde.